

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάτμενον υπό του Ύψουραγίου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, έληθείς παρασχήν εις την χώραν ημών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Έσωτερικού : Έτήσια 8,- Έξωτερικού : Έτήσια 10,- Έξωμηνος 4,50 Έξωμηνος 5,50 Τριμηνος 2,50 Τριμηνος 3,-</p> <p>Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1878</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΔΑΡΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμούνται έκαστον λπκ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Εφραίμου άρ. 38, παρά τὸ Βαρυβάκιον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος</p>	<p>Έν Αθήναις, 11 Φεβρουαρίου 1912</p>	<p>Έτος 34ον.—Άριθ. 11</p>

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ήρχισαν νάναμετρούν τās δυνάμεις των και ήσθάνοντο έαντιούς ίκανούς διά μεγάλα πράγματα.

Διά τούτο, όταν ή ζωή των έπανήλθεν εις την συνήθη της τροχιάν, όταν έτελείωσαν και οι έργασίαι του φθινοπώρου, ο Πέτρος είπεν, ότι ήτα καιρός νάναχωρήσῃ.

Η Καμίλλη δέν έκλοιε πλέον. Είχε γινή σωστή γυναίκα, προπάντων αφοίτου, διά τέσσαρας ήμέρας, έξετέλεσε καθήκοντα οικιακά, έχούσης νά περιποιηθή δεκαοκτώ πρόσωπα.

Έληθμόνει τα δεκαπεντέμιου χρόνια της και εύχαριστως θα έφορευσε μακροά φουστάνια, διά νά δείχνῃ τόν ασπαράν της χαρκατήρα.

κάθε ένδεχόμενον. Φαντάσου άν δέν έπρόκειτο νά έπανέλθωμεν ποτέ ούτε ο μπαμπάς, ούτε εγώ!.

— "Ω, Πέτρε, τί λές!.. άνέκραξεν ή Καμίλλη με λυγμούς, τούς οποίους δέν ήμπόρεσε νά κρατήσῃ. ("Νά μήν έπανεέλθεις και οι δύο; Δέν θά μάς έμνενε τότε παρά νάποθάνωμεν, ή μαμμά και εγώ!

— Τὸ είπα, αλλά δέν τό πιστεύω, αδελφούλα μου, είπεν ο Πέτρος έναγκλιζόμενος την Καμίλλην. Οπωσδήποτε, καλλίτερα είνε νά μου στείλεις χρήματα διά τὸν κ. Λαλουέτ, άν λάβω ανάγκην, παρά νά παρω μαζί μου, με κινδυνον νά τά χάσω καθ' ὅδον.

— Τί θα πῆ ή μαμμά όταν θα μάθῃ πὼς θά φύγῃς! είπεν ή νεάνις.

Ο Πέτρος, εύτυχής διά τὸ θάρρος της και συμμεριζόμενος άλλως τε τὰ αισθήματά της, τῆ άνεκοίνου τὰ σχέδιά του και τὰ συνεζήτουν μαζί.

— Δέν θά πάρω μαζί μου χρήματα, της έλεγε, θά βγάλω τὰ έξοδα τὸυ ταξιδιού μου εργαζόμενος.

— Α, όχι, Πέτρε! πάρε δ,τι θά σου χρειασθῆ διά τὸ ταξίδι και διά τās έρεύνas σου. Είμεθα πλούσιοι. "Οχι μόνον δέν ήγγίσαμεν τὰ χρήματα τὸυ κ. Λαλουέτ, αλλά έχομεν εις τὸ χρηματοκιβώτιον και τέσσαρες χιλιάδες. Σε παρακαλῶ, πάρε τὰ μισά.

— "Οχι, όχι, Καμίλλη, δέν θέλω! Θά παρω μόνον διακόσια φράγκα και τὸ πιστόλι μου. Τίποτε άλλο. "Αν μ' έκλεπταν, άν έγαγα αυτό τὸ ποσό, θά έλυπούμην φοβερά. Πρέπει νά έχετε χρήματα φυλαγμένα διά

Καλλίτερα νά μή τὸ μάθῃ. Πηγαίνομε καθέ πρωτ και κάθε βράδυ και την φιλοξυμε ετη σιγάσινῃ της κάμαρα. Δέν ανοίγει πιά καθόλου τὰ μάτια. Θά την φιλήs εις τὸ έξῆς δυο φορές και έτσι δέν θαντιληφθῆ την απουσίαν μου, αφού άλλως τε σύ μόνη την περιποιείσαι.

— "Όστε νά μή τῆς πούμε τίποτε ;

— Είνε τὸ φρονιμώτερο.

— Καλά. Και πότε φεύγεις ;

— Μετά ὀκτώ ήμέρας. Πρέπει νά ιδῶ ελους έκείνους, με τούς οποίους έχομεν δεσοληφίας, διά νά τούς πῶ νά συνεννοούνται μαζί σου, διότι θά λείψω τρεις μήνες.

— Τρεις μήνες . . . μόνο ; ήρώτησεν ή Καμίλλη συγκεκλινημένη.

— Ένα μήνα νά πάγω, ένα νά γυρίσω, ένα νά βρω τὸν μπαμπά, τὸ ὄλον τρεις.

Η νεάνις δέν άπήνησε πλέον' έκυψε την

«Ολόκληρον τὸ μέρος τὸυ πάρκου, τὸ έκτείνόμενον έμπροσθεν τὸυ πύργου έκτετατο...» (Σελ. 91, στ. γ'.)

(*) Ίδε εικόνα προηγουμένου φύλλου σελ. 84.

κεφαλήν, υποτασσόμενη εις την άβυσσώ-
πητον αυτήν ανάγκην.

— Σήμερα τὸ απόγευμα, ὑπέλαθεν ὁ
Πέτρος, θὰ πάμε εἰς τὸ Λαζί νὰ παραγ-
γείλω μὴ φορεσιὰ μεγάλωσιν πολὺ, μὲν
μικραίναν ὅλα μου τὰ ρούχα, φαίνομαι
ὡς πρὸ παιδί, ἐνῶ πρέπει νὰ φαίνομαι ὡς
ἄνδρας.

— Ἔχεις δίκιο. Ἄλλως τε εἶνε ἡ-
μέρα ἀγορᾶς τὸ ἀμάξι εἶνε φορτωμένο,
ἐγὼ θὰ πουλῶ ἐνῶ σὺ θὰ παίρνεις μέτρα.

— Ὅχι, ὅχι, θὰ πάμε μαζί. Δὲν
πρέπει νὰ χωρισθῶμε καθόλου αὐτὲς
τουλάχιστον τὲς τελευταίας ἡμέρας. Καί

ἡ ὁποία ἤμπορούσε νὰ παρουσιασθῆ κατὰ
τὴν ἀπουσίαν του.

Ἡ Καμίλλη ἐξ ἄλλου ἐφρόντιζε εἰς
τὰ πράγματα τοῦ ταξιδίου. Δὲν ἦσαν
πολλὰ καὶ εὐκόλως θὰ ἐχωρούσαν εἰς
μὴν μεγάλην βαλίτσαν. Ἡ καλὴ νοι-
κοκυρούλα ἠθέλησε νὰ τὴν γεμίσει μὴν
της. Κι' ἐκτὸς τῶν ἀνδραματιῶν, τῶν
ἀσκρορρούχων, ἔβαλε κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα
μικρὰ πράγματα, τὰ ὅποια ὁ Πέτρος
δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰ σκεφθῆ, θὰ τοῦ
τεῦ ἐχρησίμευον ὅμως πολὺ καὶ θὰ τὸν
ἐχαροποιούσαν κατὰ τὰ διαστήματα τῶν
μακρῶν του ταξιδίων.

θὰ τὸν ἐπερίμενε μόνη ἡ Καμίλλη, —
πόσος εἰξέειραὶ πόσον καιρὸν !...

Θλιβερὰ ἐπιστροφή

Μετὰ μίαν ὥραν, συντετριμμένη ἀπὸ
τὴν λύπην τοῦ χωρισμοῦ, ἐπανήρχετο
μὴν ἡ δυστυχὴς Καμίλλη. Τὰ ὕγρα
μάτια της δὲν διέκριναν σχεδὸν τίποτε,
καὶ εἰς τὰ καλά γαϊδουράκια δὲν ἤθευραν
τὸν ἴσιον δρόμον, εἶνε ζήτημα ἂν ἡ
Καμίλλη θὰ ἔβλεπεν ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς
τὸν πύργον.

Πόσον τῆς ἐφάνη μεγάλος, ἐρημος,
πένθιμος, ὁ χαρῆς πύργος τῆς Ροζέτ-
της, ὅταν κατήλθεν ἀπὸ τὸ ἀμάξι
παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ μεσημερινοῦ πυρ-
γίσκου!

Τὸ πρῶτον τῆς κίνημα ἦτο νὰ κλεισθῆ
εἰς τὸ δωμάτιόν της, διὰ νὰ κλαύσῃ μὲ
τὴν ἡσυχίαν της. Ἄλλὰ μὴ ἀόρατος
δύναμις τὴν ἐμπόδιζε. Ἦρχισεν νὰ ξε-
ζεύγῃ μὴν της καὶ νὰ περιποιήται τὰ
γαϊδουράκια, θέλουσα νὰ δομάσῃ τὴν
λύπην της εἰς τῆς συντόνου ἐργασίας.

Εἰς ὅλας τῆς τὰς συνήθεις ἀσχολίας,
προσέθεσε καὶ τὴν ἐπιβλέψιν, τὴν ὁποίαν
εἶχεν ἕως τότε ὁ Πέτρος ἔπειτα ἤρ-
χισεν νὰ μελετᾷ μὲ ζήλον, μὴ θέλουσα
νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν της οὕτε κἂν
τὴν σκέψιν, τὸν ρεμβασμὸν.

Τὸ πᾶνόν, κλεισμένην εἰς ἕνα μικρὸν
σαλονάκι, τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ τοῖχοι ἦσαν
σκεπασμένοι με γαλίτ, δὲν ἀνοχοῦσε
διόλου τὴν μετρησίαν. Ἡ Καμίλλη

«Τὰ ὕγρα τῆς μάτια δὲν διέκριναν σχεδὸν τίποτε.» (Σελ. 80, στ. γ.)

ἐπιτελοῦς δὲν πρέπει νὰ μὲν δώσης τὸ
γούστὸ σου;

Ἐλάθησαν εἰς τὸ ἀμάξι των καὶ ἄ-
πληθον εὐθύμως, διότι εἰς αὐτὴν τὴν ἡ-
λικίαν αἱ ἐντυπώσεις εἶνε φευγαλέαι.

Ἐπώλησαν εἰς καλὰς τιμὰς τὰ προί-
οντα των, ἐδιόλεξαν ὕψωμα διὰ μίαν
κομψὴν φορεσίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ράπτης
τοῖς ὑπεσχέθη νὰ ἔχη ἑτοιμὴν μετὰ ἕξ
ἡμέρας, καὶ ἐπέστρεψαν κατευχαριστη-
μένοι.

Ἡ τελευταία ἡμέρα.

Μία ἑβδομᾶς περὶ γογγύρα ὅταν
πρόκειται νὰ φέρῃ μίαν λύπην καὶ ἡ
λύπη τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Καμίλλης
ὑπερῆξε μεγάλη.

Εἰς τὴν παρούσαν κατάστασιν τῶν
πραγμάτων, ὁ εἰς ἦτο τὸ πᾶν διὰ τὸν
ἄλλον. Τώρα θὰ ἐπὶ ἤρχετο χωρισμός,
ἀπομόνωσις... ἠθικὴ διὰ τὸν Πέτρον, ὁ
ὁποῖος θὰ ἐβουθίζετο εἰς τὴν ζήτην τῆς
ζωῆς, τελεία ἀπομόνωσις διὰ τὴν Κα-
μίλλην, ἡ ὁποία δὲν θὰ εἶχε πλέον κα-
νένα νὰ συναστρέφεται.

Ἡ μητέρα της ἦτο σχεδὸν ὡς νεκρὰ
καὶ οἱ δύο χωρικοὶ ποῦ τὴν ὑπηρετούσαν
δὲν ἦσαν παρ' ἄπλαϊ μὴχαναί.

Ἐν τοῦτοις τὰ δέλεα κατέβαλον πᾶ-
σαν προσπάθειαν νὰ μὴ κλαύσουν, γνωρί-
ζοντες ὅτι ἂν ἤρχίζαν, δὲν θὰ ἤμποροῦ-
σαν πλέον νὰ σταματήσουν τὰ δάκρυά
των. Πάντοτε μαζί, κτερινόντο περ-
τωδῶς μὲ τὰς τελευταίας προετοιμασίας.

Ὁ Πέτρος ἐπεθεώρει λεπτομερῆστατα
τὸν πύργον, διὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὅλα ἡ-
σαν εἰς τὴν θέσιν των καὶ προσέπαθει νὰ
προβλέψῃ καὶ νὰ λύσῃ τὰσιν δυσκολίαν,

Ὅπως ὁ εἰς εἰργάζετο διὰ τὸν ἄλλον
κ' αἱ ἀμειβομαὶ αὐταὶ φροντίδες καθίστων
ὀλιγώτερον ἑδνηρᾶν τὴν προσέγγισιν
τοῦ χωρισμοῦ.

Ἦλθεν ἐπὶ τέλος καὶ ἡ φεβερὴ στιγμὴ.
Ὁ Πέτρος ἔξενε δ' ἄ τελευταίαν φορὴν
τὰ γαϊδουράκια, ἐφόρτωσε τὴν βαλίτσαν

«Ἐνῶ ἐσχηματίζετο μὴ πυροδραστικὴ ἄλυ-
σις, ἰσχυροὶ ὄλοστομοὶ ἤρχισαν νὰ καταρρίπτουν
μὴν αἰετὰν δένδρων...»

εἰς τὸ ἀμάξι καὶ ἀνέβη ἐπάνω νὰ φιλήσῃ
τὴν μητέρα του.

Ὅπως τὸ εἶχε προῖδη, ἡ μαρκτηρία,
βυθισμένη εἰς τὴν αἰωνίαν της νάρκην,
δὲν ὑπόπτεισε τίποτε. Μόλις ἀντελή-
φθη ἐκεῖνο τὸ φίλημα, τὸ ὁποῖον ἤμπο-
ρούσε νὰ ἦτο καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ παι-
διοῦ της.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ νεανίας, κομ-
ψότετος μὲ τὴν νεάν του φορεσίαν, τὸ
ρεβόλδερ εἰς τὴν τσέπην καὶ διακόσια
φράγκα εἰς τὸ πορτοφόλι, ἀνεχώρει μὲ
τὴν ἀδελφὴν του, εἰκτών μακρὸν βλέμμα
τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τὸν εἰ-
ρηγικὸν ἐκεῖνον πύργον, ὅπου εἰς τὸ ἐξῆς

ἐδιπλασίασε τὰς ὥρας, τὰς ὁποίας συνή-
θως τῷ ἀφιέρωνε.

Ἦσαν αἱ ὠραιότεραί της στιγμαί. Ἡ
σβαρὰ γερμανικὴ μουσικὴ, τὴν ὁποίαν
ὑπεργάγκα, τὴν ἔκαμαν νὰ λησμονῆ
ὅλας τῆς τὰς λύπας καὶ διὰ τὴν ἡλι-
κίαν της, δὲν εἶχεν οὕτε ὀλίγας, οὕτε
μικρὰς...

Τοῦτο δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἐπιβλέπῃ
κάθε γαῖμα τῶν κουνελιῶν της, τὰ
ὅποια ἔτρεχαν κατὰ ἐκτακτάδας εἰς τὴν
μεγάλην σιταποθήκην καὶ εἰς τὴν αὐλήν,
τῆς ὁποίας μέρος εἶχε μεταδελθῆ εἰς
μικρὸν πάρκον.

Τοῦτο δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἐπιβλέπῃ

τὰς τεχνήσας της κλώσας, νὰ συγορίζῃ
τὰς λυγνίας των καὶ τὰ θερμοστήρια,
νὰ ἐξετάξῃ καὶ νὰ στρέψῃ τὰ αὐγά,
ἀπὸ τὰ ὅποια κάθε μὴνα εἶχε καμμιὰ
ἐκαποστὴ πουλάκια.

Τοῦτο δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ κάμνη τὸ
βούτυρόν της καὶ νὰ περιποιήται τὰς
νησὰς της, αἱ ὅποια προσάτρεχον, κα-
λυμμένωι διαστικά εἰς τὸ νερόν της
τάφρου, μόλις ἤκουον τὴν φωνὴν της.

Τοῦτο τέλος δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ πη-
γαίνῃ εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ νὰ πωλῆ καλά,
διότι τώρα πλέον ὅλοι τὴν ἐγνωρίζαν
καὶ τὴν ἀγαποῦσαν, καὶ κανεὶς δὲν ἐτόλ-
μοῦσε νὰ τὴν γελάσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Η ΠΥΡΚΑΓΙΑ

Τραγικὴ ἀφύπνισις

Ἐπέρας καιρός. Ἄλλ' ἐκτὸς μίαν
ἐπιστολῆς προσερχομένης ἀπὸ τὸ Βορδῶ,
διὰ τῆς ὁποίας ὁ Πέτρος τῆ ἀγγελε-
λεν ὅτι θὰ ἐπεβιβάζετο ἐκεῖ ἐπὶ τῆς Ὁ-
βέρης, μεγάλου ἀτμοπλοίου, τὸ ὁ-
ποῖον θάανεχώρει διὰ Βουένος-Ἀϊρες, ἡ
Καμίλλη δὲν ἔλαβε τίποτε ἄλλο. Ἡ
σιωπὴ, ἡ ὁποία ἠκολούθησε τὴν ἀναχώ-
ρησιν τοῦ μαρκτηρίου, ἠκολούθησε τώρα καὶ
τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πέτρου, ἐκ τούτου
δὲ ἡ μελαγχολία τῆς Καμίλλης ἠδύεχε.

Μίαν νύκτα ἀφύπνισθη ἀπὸ ἕνα πα-
ράξενον κρότον, παρατεταμένον, ἀποτε-
λουμένον ἀπὸ ἰσχυροῦς τριγμοῦς καὶ
κρακίσματα. Ἀπὸ τὸ παράθυρόν της εἶδε
τὸν οὐρανὸν κατακόκκινον καὶ ἐντρομος
ἔσπευσε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ ἰνδύθῃ.

Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της καὶ ἀ-
θορῶδως ἀνέβη εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἀπὸ
τὴν παρὰσάν τοῦ ὁποίου ἐφαίνεται ὅλη
ἡ ἐξοχὴ.

Ἀπὸ τὴν ὑαλοφρακτὸν θύραν τῆς τα-
ράτσας εἶδε φλόγας τῶσον ζωηρὰς καὶ
τῶσον ὑψηλὰς, ὥστε ἐφαίνοντο λέγού-
σαι τὸν οὐρανόν, Ἐξέβαλλε κραυγὴν
τρόμου καὶ ὠρμησεν ἔξω.

Ὀλόκληρον τὸ μέρος τοῦ πάρκου,
τὸ ἐκτεινόμενον ἐμπροσθεν τοῦ πύργου,
ἐπυρπολεῖτο. Ἡ μανία τοῦ πυρός ἦτο
τῶσον μεγάλη, ὥστε ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ
τάφρος μὲ τὸ νερόν, ὁ πύργος θὰ διέτρεχε
τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Ἄλλ' ἂν πρὸς τὸ
παρὸν δὲν ὑπῆρχε φόβος διὰ τὰ κτίρια,
ἦτο ὅμως ἀπείγουσα ἀνάγκη νὰ περιορι-
σθῆ ἡ πυρκαϊά, ἡ ὁποία ἤμπορούσε νὰ
ποτεφρώσῃ ὀλόκληρον τὸ πάρκον.

Ἰσχυρὰ, ἀποπνικτικὴ ὁσμὴ πετρελαίου
ἐπρόδιε τὴν ἐπέμβασιν χειρὸς ἐγκλη-
ματικῆς.

Οἱ ὑπηρεταί, ἀφύπνισθέντες καὶ αὐτοὶ
ἀπὸ τὸν κρότον, ἐτρέψαν ἐπάνω.

— Γρήγορα, Γιαννιέ, ἐφώναξεν ἡ
Καμίλλη συγκεκινημένη, τρέξε νὰ ξυ-
πνίσῃς τοὺς ἀνθρώπους ἐλόγυρα γιὰ νὰ
μᾶς βοηθήσουν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ...

Ἀγαπητοί μου,

ΒΑΕΤΕ λοιπὸν νέα
ἀπὸ τὴν ἀθηναϊκὴν
ἀποκρήν. Ὁ και-
ρὸς μᾶς τὰ ἐχά-
λοσε! Τί ὠραία
ποῦ ἐπηγαίναμεν
ὡς τὴν Τρίτην!
Τὴν Τετάρτην
ἦλθε μὴν ραγδαί-
οιότη βροχὴ, ἡ ὁ-
ποία ἐκαθάρισεν
ἀπὸ τὰ κομπετί,
ἀλλὰ καὶ ἐρήνω-
σεν ἀπὸ τοὺς μα-
σκαράδες τοὺς
δρόμους. Τὴν

Πέμπτην χιονιάς ποῦ μᾶς ἔκαμε ὄλους
νὰ τουρτουρίσωμε. Καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖνο
τὸ βράδυ ἐπρόκειτο νὰ γείνη ἡ «φωτεινὴ
ἐορτὴ» καὶ νὰ βγῆ τὸ «θηρίον»... Φυσι-
κᾶ ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπομένην, μολονότι,
βελτιωθέντος ὀλίγον τοῦ καιροῦ, μυριά-
δες Ἀθηναίων εἶχον ἐκστρατεῦσῃ. Τὴν
Παρασκευὴν χειρότερα. Τὸ Σάββατον
τρὶς χειρότερα... Ἄλλὰ τὸ θηρίον δὲν
μπορούσε πᾶ νὰ περιμένῃ. Καὶ ἐβγήκε
τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου μὲ τὰ χιόνια.
Μᾶλλον σκοτεινὴ λοιπὸν παρὰ φωτεινὴ
ἦτο ἡ πολυθρύλητος ἐκεῖνη ἐορτὴ. Διότι
πεντακόσια, ὡς εἶπαν, φαναρικά ἐμει-
ναν εὐστὰ εἰς τὴν ἀποθήκην ἐλλείψει
φαναρῶν, καὶ ἀπὸ καμμιὰ τριακοσαρία
ποῦ ἐτόλμησαν νὰ ἐμφανισθοῦν, τὰ πε-
ρισσότερα ἐβουσαν εἰς τὸν δρόμον. Ἡ
πομπὴ τοῦ «θηρίου» δὲν ἐλαμπε καθό-
λου. Τὸ θηρίον ὅμως δὲν ἦτο ἀσχημον
καὶ, αὐτὸ τουλάχιστον, ἀθάμβωνε μὲ τὰ
ἤλεκτρικά του. Ἐνα βγάδι εἶχε μετα-
σχηματισθῆ εἰς πέλωριον κητός, ὁμοιά-
ζον μὲ φάλαιναν. Ἐνα χονδρὸν πρᾶσι-
νον σῶμα μὲ οὐρανὸ ἀνασηκωμένον, ἕνα
φλογερὸν ὀλοκόκκινον στόμα μὲ φοβερὰ
δόντια, δύο μάτια ὡς φεγγάρια καὶ πτε-
ρύγια λάμποντα ἀπὸ πολυχρωμα ἤλεκτρι-
κά. Ἐξέκινησεν ἀπὸ τὴν Καλλιθέαν, ἐ-
φθασεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν
ὅπου τὸ ἐπερίμενον ἡ πομπὴ, κατέθη εἰς
τὸ Σύνταγμα, ἐπέρασεν ὅλην τὴν ἑδὸν
Σταδίου ὡς τὴν Ὀμόνοιαν, ἐπανήλθε
σιγά-σιγά διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ καὶ ἀπὸ
τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν ἐξέκινησεν
ὀλοταχῶς διὰ τὴν Καλλιθέαν καὶ ἐξηφα-
νίσθη. Προσανῶς ἐπάγωσε καὶ ἐτρέχε
νὰ ζεσταθῆ. Ἄλλὰ πῶς νὰ μὴ παγώσῃ;
Ἐπερίμενε κομπετί καὶ τῆρε χιόνια. Καὶ
μ' ἐκεῖνο τὸ κρῦν ἡ ὑποδοχὴ ποῦ τοῦ
ἔγαινε δὲν ἦτο καθόλου θερμὴ. Ἐτσι ὁ
καιρὸς ἐχάλασε τὴν «φωτεινὴν ἐορτήν»,
ἡ ὁποία ἄλλως θὰ ἦτο ὠραιότατη. Ἄλλὰ

καὶ τὴν Κυριακὴν ὁ ἴδιος καιρὸς ἐξήκο-
λοῦθησε. Καὶ ἔγαινε μὲν κάποια «παιδικὴ
ἐορτὴ» μὲ κάμποσα παιδιὰ καὶ τὸ ἀπόγευμα
ἐβγήκε τὸ ἄρμα τοῦ Πολυτεχνείου μὲ
τὴν αἰώνιον Βάκχον καὶ μερικὰ ἄλλα, καὶ
τὸ βράδυ ἐφάνησαν ἀρκετοὶ μασκαράδες
περιερχόμενοι τὰ κέντρα, ἀλλὰ ποῦ ἡ
ζωηρότης ποῦ ἐπεριμέναμεν ἀπὸ τὴν κί-
νησιν τῶν πρώτων ἡμερῶν! Ἐ, ἄς ἐλ-
πίσωμεν ὅτι τοῦ χρένου ὁ καιρὸς θὰ
εὐνοήσῃ περισσότερο τὴν ἀθηναϊκὴν
Ἀποκρήν...

Ὡς εἰρωνεῖα, θὰ ἐλεγε κανεὶς, ἡ
Δευτέρα ἐξημέρωσε μὲ λαμπρότατον
θαλάπερον ἥλιον, ἀγάλουγα τὰ χιόνια
τῶν βουνῶν. Τί χέριμα νὰ μὴν ἦσαν ἔτσι
χθὲς!.. Ἄλλὰ τουλάχιστον οἱ Ἀθη-
ναῖοι ἠμπούρεσαν νὰ κάμουν εὐχαρὰ τὰ
κούλουμά των καὶ μὲ καλοὺς οἰωνοὺς
νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν περιόδον τῆς νη-
στείας, τῆς προσευχῆς, τῆς ἐργασίας.

Τώρα πιά, κατὰ τὴν παροιμίαν, κάθε
κατεργάρας εἶν πάγκο του. Καὶ οἱ μα-
θηταὶ ἐπίσης εἰς τοὺς πάγκους τοῦ Σχο-
λείου... Ἦτο, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καιρὸς.
Φθάνουν πλέον αἱ διασκεδάσεις, τώρα
πρέπει νάρχισῃ ἡ ἐργασία. Ἡ Σαρα-
κοστὴ τὴν εὐνοεῖ πολὺ. Δὲν ἔχει πολ-
λὰς ἐορὰς, δὲν ἔχει ἀκόμη πολὺ κρῦν.
Ἐμπροσφὶ κανεὶς νὰ σηκωνεταί ἐνωρί-
τερα, νὰ κομψαίται ἀργάτερα, νὰ μελετᾷ
περισσότερον. Ὅλοι οἱ καλοὶ, οἱ φιλό-
πονοι μαθηταὶ ἀποφελούονται τῆς Σαρα-
ροστῆς διὰ ναναπληρώσουν τὰς ἐλλείψεις
των καὶ νὰ εἶνε σχεδὸν ἑτοιμοὶ διὰ τὰς
ἐξετάσεις. Ὅσοι δὲ ἀμελοῦν τὰ μαθη-
ματὰ των καὶ τὴν Σαρακοστὴν, δὲν
ἔχουν ἔπειτα καιρὸν νὰ ἐτοιμασθοῦν τε-
λείως μετὰ τὸ Πάσχα. Σὰς εὐχομαι
λοιπὸν καλὴν Σαρακοστήν. Καὶ θὰ εἶνε
καλὴ διὰ ὅσας, ἂν τὴν χρησιμοποήσετε
φιλοτιμῶς διὰ νὰ ἐκμανοποιήσετε τὰς προ-
δοχίας τῶν γονέων σας, τῶν διδασκάλων
σας, τῆς Διαπλάσεως. Ἐργασία, ἀγα-
πητέ μου, προπάντων ἐργασία! Καὶ ὁ
ἐργαζόμενος προσεύχεται, καθὼς εἶπεν
ὁ πατήρ τῆς Ἑκκλησίας...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ἐδῶ δάσος πυκνὸν,
δὲν θὰ δῆς οὐρανὸ
ἐ τὰ ψηλά κ' ἂν κυττάξῃς.
δὲν θ' ἀκούσῃ κανεὶς
τὴν φωνὴν τῆς φωνῆς
δυνατὰ κ' ἂν φωνάξῃς.

Ἐδῶ δένδρα πολλὰ,
ἐδῶ δένδρα ψηλά,
π' οὕτε κἂν τέλος ἔχουν.
Κ' ἐλαφάκια πηδοῦν,
ποῦ λιγάκι ἂν σὲ δοῦν,
ἐ τὰς ὀσμηλιὰς μέσῃ τρέχουν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

σθησε δια μέσου του φυλλώματος, είδε τους θαυμασιούς ώσειους αλλά σκεταίνοντες εφθαλμούς, έπληθην εις αυτούς, τους εφώτισε και εισέδωσε μέγρι της καρδίας της 'Οδύνης. Καί ελον τδ δασος είδε την θαυμαστήν λάμψην του λαπτύ παιδικού προσώπου και αντίχλημαρ από επιφανήματα χερσών και θυμαρ από 'Οδύνην δεν εγνωρίζεν ότι εγινεν ώριμότερα, άλλ' ήθεθύθη ότι ή ήλακή άκτις έθερμαινε και εφώτιζε χαρην την καρτίαν της.

—«Ω άγαπητό μου δάσος, εφώτιζε, χάρισέ μου μίσην μάγον από τας χιλίας σου άκτίας και ή εμαι ευτυχής».

Τότε εβήνης νεκρική σιωπή έπερράτηεν εις τδ δάσος· τδ δένδρα ένυττάθησαν μεγαγχολλικά, ή άκτις έξηφανίσθη από τδ ματία της 'Οδύνης, έηθρησαν έπάνω εις μίσην λαμπυρίζουσαν ασφύρη και ένέρθη κάτween τών ύψηλών πτερίων.

(Έσεται τδ τέλος) KAPMEN ΣΥΛΒΑ

εφώτεν ή 'Οδύνη, δασε και εις ερά τδ θλιπτικόν σας τραγουδί, δα να χαροποιώ τους ανθρώπους!»

—«Όχι, αγαπητό παιδί, άπήγγασον τά πιανά, έν δεν εδάξεις τσον άλλο ζύβος, έν δεν έπροφώρις τσον σιωπλά, σι άνθωποι δέν θα σέ έληγούν και θα ήθεθάνουν ότι είσαι ή 'Οδύνη, ή όποια φέρει τας θλίψεις».

Έφυγε και πάλη ή 'Οδύνη και έβησεν εις πυκνήν δάσος. Πασον ώσεια εφώτιζεν εκεί, πσον άπαλή ήτο ή παιχία χλόη υπό τδ δένδρα! Έδω κ' έειαι άκτινες του ήλιου εισχωρούσαν δια μέσου του φηθρίζοντος φυλλώματος των δένδρων, και τρέφουσαν έχορουν επί της χλόης. Ησο θαυμάσια.

«Έδω, ευλογηθή ειμπερδω να μείνω ήσυχ», γωρίς να φεω θλίψεις εις κανένα. Έδω έμπερδω να άναπαύθω δσον θέλω, διότι κανείς δέν θα με ίδη, δια νάρρασήη, και να πάθη».

Αβήνης μία άκτις του ήλιου ώλλή-

και δια πόλιν καιρόν δέν εδύτταζε πλέον κανέν παιδίον, έπέστρεψε μάλιστα την κεφαλήν άκτίας τδ δίκρινη πυχίως να πείθουν.

Μίσην ώμέραν κατεκλιθή κάτω από μίσην μηλέην και είδε τδ μεγαλα κήλη, τδ όποια έβγον τσον ώραϊον κάκκινον ζώδιον, ώσε εφώτιζαν χερσιν έπάνω τδ έβλεπεν.

—«Ω, αγαπητή μου μηρία, εφώτιζεν ή 'Οδύνη, δασε εις τδ μάγουλά μου ένά τέτιον ώραϊον κάκκινον ζώδιον! ίσως τότε σι άνθωποι με κυττάζουν με μιλαιότεραν ευχαριστίαν».

—«Όχι, ειπεν ή μηρία· άν ειχες τσείρα ώσεια κάκκινια μάγουλα, τότε δέν θα σέ εδύγοντο και δέν θα σέ έβλεψον με τσον συμπάθειαν».

Μεγαγχολλική ή 'Οδύνη εστηθή και άπεμαρνήθη. Μετ' ελίτην εφθεσε εις ένα κήπον, πλησίον ποταμού. Τδ πτήνη έκαλεδούσαν εκεί τσον γλυκά, ώσε εσκόρπιζον την χαρην εις εβιας τας καρδίαις.

—«Ω σεις, αγαπητά μου πουλάκια,

130ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

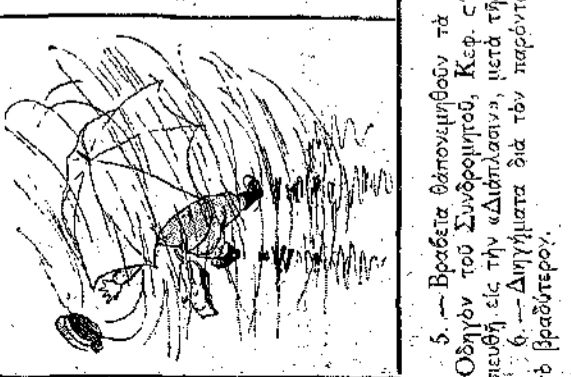
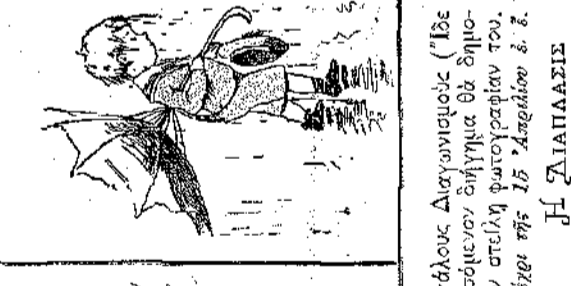
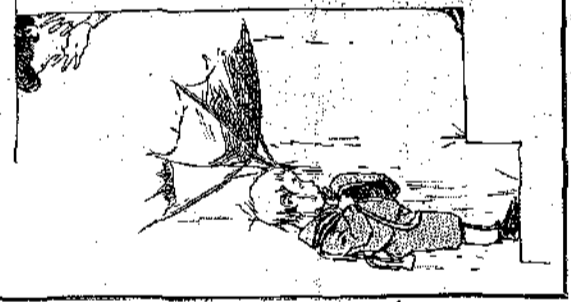
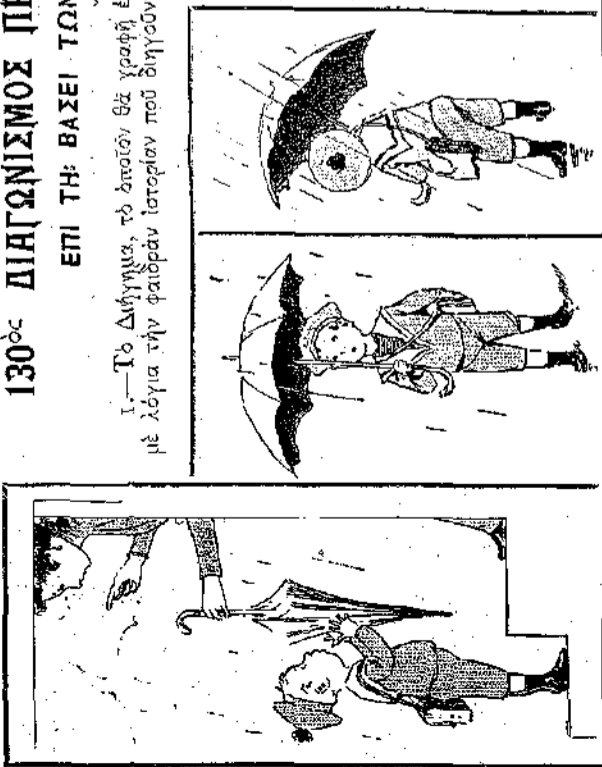
ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΤΟΥΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

1.—Τδ Διήγημα, τδ όποϊόν θα γραφή επί τη βάσει τών εικόνων τούτων —δηλαδή θα διηγείται με λόγια την φανερήν ιστορίαν που διηγούνται οι εικόνες—δέν πρέπει να υπερβαίνει τας 860 λέξεις. Τά εικονόσημα θα αποκλεισθούν αμιελίτικα.

2.—Τά χειρόγραφα πρέπει να είνε πολύ καθαρά και εύανάγνωστα, να φέρουν μετά τον τίτλον του Διηγήματος την σημείωσιν «Διά τόν 130όν Διαγωνισμόν» και κάτωθεν τδ όνομα και τδ ψευδώνυμον (αν έχη) του διαγωνισμένου.

3.—Εις τόν Διαγωνισμόν τούτον δικάζονται να λάβουν μέρος όσων μόν ολοι δσο έχουν ψευδώνυμον έγγραφικόν δια τδ 1912, επί πληρωμή δέ λειπών το εις γραμμιστόσημον σι άνευ ψευδώνυμου συνδρομηται και τάδε λείψια των, και λειπών δσο οι κατά φύλλον άγορασταί.

4.—Η γλώσσα πρέπει να είνε ή συνήθης άπλή, την όποιαν μεταχειρίζεται ή Διάπλσις. Διήγημα γραμμών εις σχολαστικήν υπερκαθαρεύουσαν ή εις γυδαίζουσαν υπερδρημιτικην δέν εϊμπερτ να βραδύθη.

5.—Βραδέτα θάπονημψου τδ ώριμμένα δι' όλους τους Μεγάλους Διαγωνισμούς ('Ιδε 'Οδηγόν του Συνόμορτου, Κεφ. 2, 2, α, β, γ) τδ δέ βραδευψόμενον διήγημα θα δημοσιευθ ή εις την «Διάπλσιαν», μετά της εικόνος του συγγραφέως, έν στείλη φωτογραφίαν του.

6.—Διηγήματα δια τόν παρόντα Διαγωνισμόν είνε δεκτά μέγρι της 15 'Απριλίου δ. 2. τδ βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

δεν αντίλαμψάνετο πάντως, ότι τούς έπασκέπτετο πάρα πολύ συχνά. Τότε θλίψης μετά την θλίψην έπέπτεπεν έν αυτόν, έως ότου τδ μεγαγχολλικόν παιδί ανέλαβανα την ταξιδιωτικην του μάθον και τούς απεχαίριετα με καρδίαν βραδύλη και μάτια βουρκωμένα. Έπρωχώριε βραδέως, ήσυχη, γωρίς πότε της να βιάζεται, και έντοτέτοις έπροχώριε ταχύτερον και τών όρμητικών χειμαρρών τών δρέων, ταχύτερον και τών ίσχυρών άνέμων. Ούτως έπεσε κειτέρο όλον τόν κόσμο. Τδ φοβρότερον ήτο όταν έδλασε παιδικά, και άνεμνηγύετο μετ' αυτόν, και τδ δυστυχισμένα μάγρη προσέβαλλον ύπερ μακροχρονίου ασθενείας, ή έμεναν όρρανα, και τδ ώσεια των προσωπίκια εγίνοντο ώγρη και ίσχυνά ώσαν τδ πρόσωπον της 'Οδύνης και σι εφθαλμοί των σπορευί και μεγαγχολλικαι ώσαν τούς ιδιούς της. Όταν τδ έβλεπεν αυτό, ή 'Οδύνη έκλαιε πικρά,

κετο άδικως υπό τών έχθρών του. Γωρίς έδλεπεν τδ τένα των να γίνονται τσον κακά, ώσε ή κόμη των ελευκαίνετο πρόωως. Η δύγνοια εισέδουε μετδ τών συζύγων, ή φοβέρα άσθενεία έπληττε κάποιον από την εικογνείαν και έν κατέτρυχη έν έη δόκλαχα. Οι άνθρωποι, άσφουντες πόθεν πούνηχέτο τβση δυστυχία, παρέρηρον ό εις τών άλλων έπλήρηται, και δέν εγνώριζαν ότι σι σι ήτοι άνεγειαν την όραν των εις την 'Οδύνην ήν ήσυχην και ωγρήν, ότι αυτοί σι ήτοι την έκαλοσαν εις τδ τραπέζι των.

Τδ δυστυχισμένο παιδί έπανήρμετο ένιστε εις τδ μέρη από τδ όπετα είχαν ήν περάση, και έμάνθανε πεία φοβερά δόρα διαμάρταξ. Τότε επί πόλιν καιρόν άπέφυγε να έπισκεπτεται τας ίδιαις αίκιας. Αλλά μερικαι άνθρωποι της είχαν γίνη τσον προσφιλείς, ώσε την κατέτρωγε ή έπιθυμία να τούς έπανίδη και

Η ΟΔΥΝΗ

Η 'Οδύνη ήτο ένά κορτίναί ώραϊον και χαρταίωμον, με μάρα μαλλιά, τδ όπετα έπλαιούσαν τδ ώγρη της πρόσσωπον. Τά λεπτά της χείλη ήσαν σφισδον πάντως κλειστά, τα δέ μαυρά της μάτια ενέγρον τβση κένθρον μεγαγχολλίων, ώστε κανείς δέν ήμπορούσε να τδ ιδη γωρίς να κλαύση.

Τδ δυστυχές παιδίον δέν ειχε σίτην και έπλακώτο από τβση εις τβση γωρίς να άναπαύεται διάδου. Πότε κτυπούσαν εις τας καλύδας τών πτωχών, πότε εις ήσυχη και μεγαγχολλική, ώστε όλοι την εδύγοντο προθύμως, αλλά, πέριεργον πρήρη! έποίε την έντοταξ, προσεβάλλετο υπό φοβερές δυστυχίας. Ο ένας έχθρα τδ μοναξιόν του παιδί, ό άλλος την τιμήν του ή δόκλαχρον την περιουσίαν του, τρίτος κάλην κατεδιω-

130ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΤΟΥΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

κατέλειπειαν την όδον, στά δύο και τας άλλας κεπυρμάς όδους, όπθεν θα διήρχοντο αι άπορατικαι παραβάσεις.

Α πδ δυστυχισμένον χειρόγραφον, ό τυπογράφος ετοιμασθέντες την ανωτέρω φρασιν άνώριστον. Τι να λέγη άρά γε;

β) Παιγνιον

Έστέλη από του Δευκομμάτου Αιγαίου

ΟΣ	ΤΙ	ΝΟΣ	ΔΙ	ΤΩ
ΓΟΥ	ΤΟΣ	ΑΙ	ΜΙ	ΛΑΣ
ΟΣ	Α	ΡΩΝ	ΚΛΑΥ	ΚΑ
ΝΕ	ΔΟ	ΑΝ	ΤΙ	ΝΙ

Να συναρμολογηθούν αι άνωτέρω συλλαβαι ώστε ν' αποτελεσθούν τδ όνόματ εξ Ρωμαίων αυτοκρατόρων.

Απόσεις : Καθι ανδρόραγής, άγοραστής ή αναγοστής της Διαπλάσιος, από τας 'Αθηνάς, τας 'Εσφρηίας και τδ Έβερτοκόν, εις ποσειά στείλη τας λύσεις εις τδ γραφτόν μαρ 38, όδος Ευαγιδίου, ανυδουσαν την αποστολήν του με μίσην θεράσαν ή με ένα δέκαλλετον γραμματεσθημον. Τά όνοματά όλων τών λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού τδ όπεν διαπλάσειθ ή έγγράφωμεν και πόλην θα κλήθουν μερικους λυτας ως ανδροματες της Διαπλάσιος διαρραξ.

Λύσεις του 9ου φύλλου

α) Καρμά, λέκη, κυπρίσσοι, άμυγάλη, πλατάνος. —β) 'Ο γεννηθείς 29ην Φεβρουαρίου, διότι εστράταξ μόνον κατά τετραετία.

Ταχυδακτυλογρικόν παίγνιον

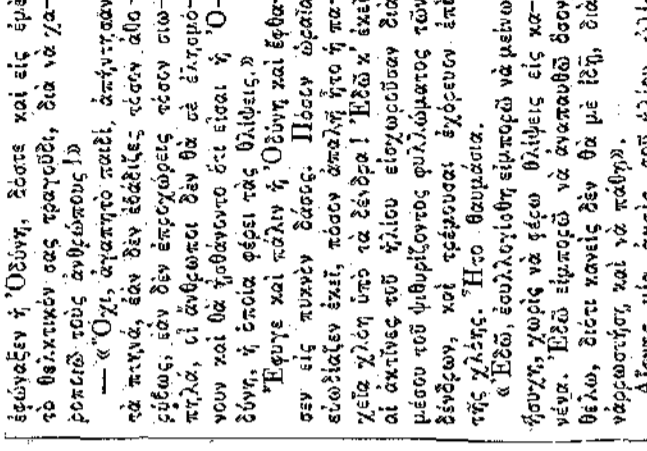
Λάβετε έν εικοσάλεπτον νικελ, τοποθετήσατε τδ μετρώδι δύο δεκαρών χαλκίων και κρατήσατε τα όλα δια τδ άπείχερός και τδ δάκτυ. όπως δείχνει ή εικόν. Αναγγείλατε κατόπιν ότι ήζ καμετε να έξερασηθ τδ εικοσάλεπτον νικελ.

Τεταθετήσατε τότε τδ άλλο χέρι σας από κάτω. Αφίσατε την δεκαρην, ή όπτα εδύτοκκαται κάτween και τδ νικελ, θα πέγη μεζή της, κολλήμενον έπάνω της. Η δεκαρα έρωξ θα πέση άναποδουριζομένη εις τδ χείρα σας και εκπαύουσα τδ εικοσάλεπτον νικελ, τδ όπετον όλοι θα νεμάσουν ότι εγνησανθή.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Τυπογραφικά λάθη

Τδ όλον θέμα έπεθούσα σέ τούς Αθηνά τούσαι τωές παρά τδ ψύχος

Ίδε τον Ό- σπγγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του Κεφ Β

ΣΤΟΝ ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΝ

Προχθές άποφασίσαμε νά πάμε στον Ναύσταθμο. Είμεθα 75 αγέδων φοιτη- ται, όμως άρκετα σημαντική. Στάς 8 π.μ. κατεβήκαμε στον Πειραιά και υπό τή περίεργα βλέμματα του πλήθους, έπερι- βάδισαμε εις ένα βυποράκι του Ναυ- σταθμου και ξεκινήσαμεν. Τί μαγευτικό ταξιδάκι! ή μαγεία του δεν περιγράφαι- ται! Θα περιγράψω μόνον τή θέσιμα. Κατά πρότον μάς είλικως τήν προσοχήν τή θωρηκτό μας «Αβέρωφ», τή καμάρι όλων μας, εις τή σκιάγγα του οποίου έγκλειόγαμε όλες ή έπίδες μας, και περνώγαμε άπ' έμπρός του παρακαλού- σασμε τόν Υψιστον νά τ' αναδείξη έ- φάμιλλον τών άρχαίων του προπατόρων, εις τή νερά τής δόξης τών οποίων έβα- δίσαμεν. Παρά κάτω συναντήσαμεν ένα άλλο ηρώακι, τή Δειψικουτάλα. Περί- φραγη κι' αυτή ή τήν τής παλιές δόξης τής μās χαίρετοσας, σάν νάξερε ότι γι' αυτή συλλογιζόμαστε... Καί τρέχαμε περνώ- ντας τές βαρκουλιές και τή καϊκάκια που συναντούσαμε στή δρόμο μας... και τρέ- χαμε κι' άφίναμε πίσω μας μιάν άσπρη γραμμή άφροστυφωμένην, τόν δρόμο που περάσαμε. Πήδ πέρα συναντήσαμε ένα άλλο βονάκι γνωστό μας, τόν Αι- γάλα, και θυμηθήκαμε τόν άμυαλον τόν Ερξή που είχε στήσσει εκεί επάνω τόν θρόνον του.

Σέ λίγο φθάσαμε τέλος στή άγαπητό ηρώακι, στή Σαλαμίνα, και μόλις έξω βγήκαμε, όλοι ζωη γμάτο από τές δά- φνες τές παλιές που δόξαμε ή Θεμιστο- κλής σέ κείνα τή νερά, όνειρα χίλια επλάσαμε και γι' ή νερά μας πατρίδα. Κατόπιν μάς ώδήγησαν εις όλα τή δια- μερίσματα, έργοστάσια κι' δπλοστάσια, όπου οι νέοι βλαστοί τών παλαιών Σαλα- μινομάχων ειργάζονται με ζωήν σάν νά τούς εμπύχωνε τή δόξασημένο έδαφος.

Τή βράδυ τέλος, κατά τās 4 μ. μ., ξεκινήσαμε νά φύγαμε κι' ένώ τή βα- ποράκι μας έτρεχε σάν δελφίνι, συλλογι- ζόμου με περηφάνεια τήν δόξαν τής μεγάλης μας πατρίδος, και όνειροπο- λούσα νέες δόξας, νέα τρώπαια... αλλά δεν όνειροπολούσα... έκκεπτόμου την άληθινή δόξα τής πατρίδος μας... ναι! τήν είδα γραμμένη με χρυσά γράμματα κόνω στές τορπίλλες που μάς έδειξαν... *Αθανάσιος Διάκος*

ΠΑΛΑΙΟΙ ΦΙΛΟΙ

Όσοι και άν άποκτήση τις νέους φί- λους, ποτέ δεν δύνανται νά λησμονήση τούς παλαιούς, και ή μεγαλειότη χαρϊ παντός εινε όταν μανθάνη ότι ούτοι εινε όντως... Διότι οι παλαιοί φίλοι εινε εν ένθύμιο τής παλαιάς μας ζωής. Ένθυ- μούμενοι τούς φίλους, ένθυμούμεθα και τή διάφορα περιστατικά τής ζωής μας, τούς περιπάτους και τās διασκοδάσεις μας, τās λύπας μας και τās χαράς μας. Οι παλαιοί μας φίλοι εινε ός ή πατρίς.

Έάν παραδειγματος χάριν αναχω- ρήση κανείς εκ τής πατρίδος του εις άλ- λον τόπον, μόλις διέλθη: δλίγος χρόνος, θά άρχισή νά ένθυμείται πάλιν τήν πα- τριδα του και όλ τήν πόλιν... Ούτω και έγώ, όσα έτη και άν διαρρέουσιν, ποτέ δεν θά λησμονήσω τούς παλαιούς μου παιδικούς φίλους.

Ροδοδάκτυλος Ήως

ΣΤΟΝ ΑΒΕΡΩΦ

Στή μάχη θά σοφ τραγουδοφν χίλια τραγουδια γύρα Σειρήνες υπερκόσμιες, δελφίνα μαγευμένα, Θα σε χαϊδεύουν άπαλά τών μπατήρων τή μύρα, Θα σε φιλοφν δλόθερμα τή κύματ' άφρισμένα.

Και θά σε στέφουν μαγικά περιφλογες άχτίδες Και μέσ' τ' άστραποδρόντια σου, στή θάμπη, ή σημαία *Θε* νά φανή έπως ποτέ, πατρίδα, δεν τήν είδες *Νά* κυματίη διάπλατα, περήφανα κι' όφραια...

Και κάποιο χρυσοπόρφυρο τριανταφυλλένιο δέλι, Που ή Μαριμαρένιος Βασιλιάς θανάστηθ ή με δόδα, *Θε* νά διαδής δλόγοργο του Βόσπορου τήν πύλη, Σκορπιζόντας έδώ κι' έκει τής λευτεριάς τή τέδα.

Δώρα του Φεραίου

ΖΩΝΤΑΝΗ ΕΙΚΟΝΑ

Καθότανε στήν γετιονία μας πριν άπό λίγους μήνας μιά οικογένεια μ' ένα χα- ριτωμένο μελαχροινό παιδάκι. Ήταν ή χαρά μου, όταν καμιά φορά, τή πρωϊ, που άνοιγα τή παράθυρό μου, άντίκριζα τή μελαχροινό άγοράκι με τή έβένινα μαλλιά, τή ώχρσοϊτόχρονον πρόσωπο, που τή εφάπτεσαν δύο συμπαθη πράσινα μα- τάκια, νά προσηλώνη από τή δική του παράθυρο τή υπερήφανο μά και έλευ- στικό βλέμμα του γύρω. Συνήθως σκε- πτικό, κάποτε μ' ένα γλυκό χαμόγελο στή παιδική άρελέςτοματάκι του, χωρίς ίσως και αυτό νά τή θέλη, έκρατοσθε τή μά- τια μου καρφωμένα επάνω του, τή άγα- πουσα τή παιδάκι αυτό με τήν άσυνείδη- στη έμμορφιά, με τή μάγον έξωτερικό. Και άλήθεια, καθώς έστέκετο έτσι άκίνητο στή παράθυρό του, ήταν φινικό νά τή εκλάβη κανείς γι' ά καλλιτεχνική πλασιωμένη εικόνα. Τώρα τή παιδάκι αυτό έφυγε: ή ανά- μνησις του όμως μου μένει ζωηρή πάντα.

Και όταν άνοιγα τή παράθυρό μου άπο- φεύγω νά γυρίσω πρός τή άντικρυνό σπή, γιαι με κόπα μου βλέπω τή πα- ραθυράκι έρημο, τή πλαίσιον τής ζων- τανής εικόνας άδειο... *Έχθρ της Καρδιάς*

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΟΥ ΒΕΤHOVEN

Ό Βethoven μιά φορά μόνον στή βίο του ήσθάνθη εδτυχία και ή εδτυχία αυτή τών εδθανάτως. Πρωχός και περιφρονη- μένος από τούς άνθρώπους, ένα ειχε φί- λο, τόν Χορμμελ, με τόν όποιον όμως δυσηρεστήθη άργότερα και σπανίως έ- βλέποντο σάν νά μη εφθαναν δε. όλα αυτά, έγαυε και κοφός. Ένα βράδυ που πήγαυε στή Βιέννη γι' ά κάποια υπό- θεσι του και γι' αινονομία έκανε τή μυϊδ δρόμο πεζός, εκουράσθη και εξήτησε φι- λοξενία σ' ένα καληφ' σπή. Η οικογε- νεια τόν δέχθηκε πρόθυμα και άμα ε- φραγον, ή πατέρας άνοιξε ένα πιάνο, τή δε τρία άγόρια πήραν από ένα μουσικό όργανο και άρχισαν νά παίζου. Τόσον ήσθάνοντο στή κομμάτι, που ή συγκίνησις εφάνητο στή πρόσωπα και τās κινήσεις των. Ό δυστυχισμένος μουσικός εξήτησε νά διαβάση τή μουσική, τής όποιας δεν ήκουε νότα, αλλά τή τετραδίο έπισον από τή χείρα του ήλι λυγρό τή έπισαυ. Ήταν τή Allegretto τής εις τή Συμφω- νίας του. Κατώρθωσε νά συγκρατηθ ή λίγο και νά πη εις τήν εκκλητικον οικο- γένειαν: «Είμαι ή Βethoven» Ή κα- τάστασις του όμως εχεριωτέρευσεν. Ήλ- θε και ή Χορμμελ νά τόν ιδή, και ή Βethoven τή ειπε τή τελσιταίας λέξεις του: «Δεν εινε αλήθεια, Χορμμελ, πώς ήμουνα κι' έγώ κεί;» Ή φωνή του έκό- πη, τή στόμα του διστάλη και ή ψυχή του εφυγε.

Θυμιάς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Όφραι πληροφορία: -- Πουδς σε βάπτισε, Μίμη; -- Ό υνός μου. * * * * * Έστάλη υπό τού Υφραϊκού Χάνου * * * * * -- Έμπρός, Μπέπη! Πρέπει νά φής τή σούπα σου. -- Δέ θέλω, δέ μπορεί... -- Πάντοτε μπορεί κανείς ό, τι θέλη! -- Καλά τότε δέ θέλω. * * * * * Έστάλη υπό τού Περούσ * * * * * Ή μικρά Φιφή παίζει πιάνο και ή μητέρα τής τήν επίδλεπει. -- Φιφή! παίζε με τή χρόνο! τής φωνάζει. Και ή μικρός Τάκης παρεμβαίνων: -- Μα τί; παίζει με τή μίνα; * * * * * Έστάλη υπό τής Ανακίας

ΕΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 126ου ΓΙΑΓΚΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ Διά τήν Β' Έξαμηνίαν τού 1911

Έκ τών δύο αριθμών, οι όποιοι συνοδεύουν κάθε ψευδώνυμον, ή πρώτος δηλοϊ πόσα όρθές και άπλώς δημοσιεύσαμεν. Δοκίμους περιέχει ή Συλλογή τού Διαγωνισμένου, ή δε δευτε- ρος πόσα εις αυτόν ήσαν αι πρωτότυποι και όφραι. Τή θροισμα τών δύο αριθμών όρζει τήν θέσιν τού Διαγωνισμένου, μεταξή δε τών έχόντων τή ίδιον θροισμα, προσηγεται ή έχων τον δευτερον αριθμόν μεγαλειτερον. Ό τρίτος αριθμός εινε ή τών Εδσίων. Οι μη σημαί- σαντες εινε τού τετραδίου τήν ήλικίαν των, κατετάθησαν εις τήν Άνωτεραν τάξιν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτων και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κρητιμοποδλα, 15+11 [13 E]. -- (Έκτός Διαγωνισμού ή ά- ποβήσιμα Μπαρμα Γεώργιος).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φιλόπατρις Σαρά, 15+10 [13 E]. -- Αδγή τών Έλλι- δων, 14+10 [12 E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αθανάσιος Δι- άκος, 15+8 [12 E]. -- Χάων, 15+8 [12 E]. Λαδωνάτος, 15+8 [12 E].

ΕΠΙΛΗΘΙΟΝ: Αεροναυποδλα, 15+7 [11 E]. -- Καλός Σαμαρής, 15+7 [11 E]. -- Νηοίκι τών Γιαννίνων, 14+7 [11 E]. -- Αδφνης Κλανάρι, 15+6 [11 E]. -- Έδνικός Πόδος, 15+5 [10 E]. -- Μοσιά, 13+6 [10 E]. -- Έδνικής Φαράς, 12+6 [9 E]. -- Φυλί, 14+4 [9 E]. -- Ηπειρωτική Έλπις, 14+4 [9 E]. -- Πολικός Αδση, 13+3 [9 E]. -- Π. Γ. Σαματάκος, 15+3 [9 E]. -- Γλυκία Έλι- ας, 14+3 [9 E]. -- Επαφώνος Πιλιός, 9+7 [8 E]. -- Φλογέρα τού Βασιλή, 10+6 [8 E]. -- Έλληνικόν Μεγαλειόν, 11+5 [8 E]. -- Τή Σηασό μας Καρόδη, 10+5 [8 E]. -- Αμρουλλις, 12+3 [8 E]. -- Σηρινή Αδρα, 10+4 [7 E]. -- Έλληνική Αδρα, 10+4 [7 E]. -- Αιματόβουτος Έλληνική Σηματα, 11+3 [7 E]. -- Κυδωνάτης, 12+2 [7 E]. -- Ανα- γεννητής τού Έθνους, 11+3 [7 E]. -- Πα- εήρος Αγγελος, 8+5 [7 E]. -- Υποκίτης τής Βροδείλωνης, 9+4 [7 E]. -- Μυσιαός, 9+4 [7 E]. -- Κέας τής Αραδελίας, 10+3 [7 E]. -- Λαδοβητικος ΙΖ, 10+3 [7 E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νέλω, 8+4 [6 E]. -- Όφραι Έλλας, 10+2 [6 E]. -- Πορθητής τής Καρχηδόνας, 10+2 [6 E]. -- Όλια Κι- τσιούκη, 8+2 [5 E].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 έτων)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κάρομεν 14+8 [11 E]. -- (Έκτός Διαγωνισμού: Βελαντιός Αέτος, 15+8 [12 E].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξασημένο Εικοσιένα, 13+8 [11 E]. -- Παμφός, 14+7 [11 E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σηματοφός Έλλην, 15+6 [11 E]. -- Έργρος Αδτοκρά- τορος, 15+6 [11 E]. -- Κραυή Νικης, 15+6 [11 E].

ΕΠΙΛΗΘΙΟΝ: Μηρικη Σηοργή, 13+7 [10 E]. -- Αιδήμιος, 14+6 [10 E]. -- Έλλη- νικόν Ίδεώδες, 14+6 [10 E]. -- Βιδυνη Έλ- ληνοποδλα, 14+6 [10 E]. -- Φώτος Τραβέ- λας, 14+6 [10 E]. -- Έξόριστος Βασιλήας, 14+6 [10 E]. -- Όφραον Πήλιον, 14+6 [10 E]. -- Βάρμα τού Κανάρη, 14+5 [10 E]. -- Έλ- λην Πολεμιστής, 14+5 [10 E]. -- Μιζ. Α. Τρίκκας, 14+5 [10 E]. -- Έλληνικόν Σίφος, 12+6 [9 E]. -- Πόδος τής Κρήτης, 12+6 [9 E]. -- Αδτοκράτορα τού Βυζαντίου, 14+4 [9 E]. -- Φοιτητική Σηηροφιά, 14+4 [9 E]. -- Αδφρματις Τηλέγραφος, 14+4 [9 E]. -- Έλ- λάδα Όνειρεμένη, 12+5 [9 E]. -- Ίδανικόν

ΔΟΝ ΚΙΚΩΤΗΣ
Από τή προσεχές φύλλον άρχίζει ή περίφημος, ή άθάνατος
Αναγγελάτε τή εις όλους σας τούς φίλους, όσοι δεν ειτε ή δεν ειμποροφν νά γίνου συνδρομηται, δια τήγοράσου την Διάπλασιν κάθε Σάββατον.
Ο "ΔΟΝ ΚΙΚΩΤΗΣ", θά διαρκέση περιπου μίαν εξαμηνίαν, από τή Σάββατον 18 Φεβρουαρίου.

Καλλιέχρον, 13+4 [9 E]. -- Ηλέκτρα Π. Ίωαννίδων, 10+6 [8 E]. -- Φιλόπατρις Ίων, 10+6 [8 E]. -- Αιματοβαρμένο Έλληνικό Χώ- μα, 11+5 [8 E]. -- Γεώργιος Χρ. Γεωργιά- δης, 13+3 [8 E]. -- Υφραϊκος Χάνος, 9+6 [8 E]. -- Δούκισσα τού Αδνίου, 10+5 [8 E]. -- Έλευθεριά, 11+4 [8 E]. -- Μικρός Ήως, 12+3 [8 E]. -- Αδφνή, 10+4 [7 E]. -- Κραυή τής Πατρίδος, 11+3 [7 E]. -- Ηρωϊς τού Σουλίου, 11+3 [7 E]. -- Ζαρίνη, 11+2 [7 E]. -- Μέλας Ίπποτης, 9+3 [6 E]. -- Εαρωή Ηρωία, 10+2 [6 E]. -- Καμάρι τών Γονέων, 10+2 [6 E].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήνα, 38, οδός Εδρηνίδων τήν 8 Φεβρουαρίου 1912

ΚΑΛΗ σας Σαρακοστή! Και με τήν έν- νοιαν που λέγει ή κ. Φαίδων εις τή σημερι- νήν του Αθηναϊκήν Έπιστολήν, τήν όποταν σάς συνιστώ νά βάλετε καλά εις τόν νουν σας, οι μαθηται και αι μαθήτριά... Συγχαίρω τούς βραδευθέντας εις τόν 126ον Διαγωνισμόν τών Δοκίμων και περιμενη- τας φωτογραφίας των Πρωτων προς δημοσι- ευσιν. Ας μη κάμου όμως κανένα λάθος οι νέοι μου φίλοι και άνησυχουσιν άδικα: ή Διαγωνισμός αυτός ειχε προκηρυχθ ή πέρου δια τās Έξαμηνίας τής Β' Έξαμηνίας τού 1911. Άλλος εινε ή τρέγων, δια τās Δοκίμους τής Α' Έξαμηνίας τού 1912, και τή άποτελέ- σματά του θα δημοσιευθοφν άργότερα.

Αί παραγγελιαί σου ήξετελέςθησαν, Σαυθή Πενταλόδα. Λυσιπύμα πολύ που δεν σου άφι- λουον πολόν καιρόν τή μαθηματά, αλλά ή χείρα μου εις άλλου διότι σε λίγο θά γίνης ξε- φτερι και μόλις ευκαίρησις, θά διαπρέψης εις όλα. Απολλά περιδικά έγω άναγνώση, μου γρά- φει ή Γλυκία Έλλας, άλλ' ούδεν έδρον τής άρεσκείας μου. Τέλος μετ' πολλούς κόπους, ανεκάλυφα τήν άγαπητήν μου Διάπλασιν, τήν

όποιαν ούδέποτε άάφισω, διότι εινε τή μόνον κατάλληλον και γρησίμον περιδικόν. Πολλούς δε ώδήγησα εις τόν δρόμον αυτόν τής εδτυχίας και πολλούς θά ώδηγήσω άκόρη. Ευχαριστώ πάρα πολύ. Χαίρω που έγαυε καλδ, Μαριμαρένιο Φοβλι. Τή γραμμάτικα σου με ευχαρίστησε πολύ. Ούτε είδα τίποτε μεγάλα και φοβερά όρθο- γραφικά λάθη. Τά συνειδησιμένα... Άποδ όμως αναγνωρίζης ότι είσαι άνορθόγραφος, πρέπει νά επιμεληθής ιδιαιτέρως τήν όρθογραφίαν. Τή καλλιτερον εινε ν' άντιγράψης με προσοχήν ή- στες νά σου έντυπωνηται αι λέξεις. Κάνεις πολύ καλά, Άληλιτωμένη Κόρη, που ηγαίνεις τακτικά με τήν γράταιν θεση σου εις τή Έκκλησίαν, και μήν άποξς εκεί- νους, που σε περιγελοφν. Τώρα τή Σαρακο- στην όλοι οι Χριστιανόφ πρέπει να ηγαίνοιν εις τή Έκκλησίαν όσαν ειμποροφν συχνότερα. Δεν έχεις δικη, Γαλιλαία! Ήθελα νά σε είχα έδώ, νά σοφ έδραγη δλον αυτόν τόν σω- ρόν των έγκειριμένων δια τήν Σελίδα Συ- νεργασίας. Θα έδραπες τότε πόσα όφραι πε- ριμενών τήν σειράν των άπο μηνών, ένθ ή έλπις νά κληρωθόφν όλονν όλιγοσπει, διότι όλονν, καθ' έβδομάδα, εις τόν σωρον προ- στήταται νέος σωρός. Μήν άπογοητεύσαι λοι- πόν, αλλά στέλλε. Είνε ή μόνος τρέπος δια νά κληρωθής—τωσ—καμψιαν φράδν. Παπαράλι τού Τάφου, μου ήρρεσε πολύ τή ποιήμα που άπήγγειλες κατά τή έπίσκεψιν τού μακαριωτάτου Πατριάρχου και σε συγ- χαίρω. Έγαυεσ μελίστα αιτία νά γίνη ένα μεγάλο καλό στή χωριό σας. Δεν τή δημο- σιεύω όμως, πρώτον διότι εινε εκτενές, και δευτερον διότι δεν έχει τόν γενικόν έκτιμον χαρακτήρα που πρέπει νά έχου τή κομμώτια τής Σ. Συνεργασίας. Υπερ τών σεισομοπαθών. Εδγε, εδγι εις τή καλά μου παιδά που ήρτισαν νά μου στέλου τήν συνδρομήν των όπερ των Σεισομο- παθών τής Ζακύνθου, μόλις έδρασαν τή έπιστολήν τού κ. Φαίδωνος. Έως τώρα μου έστειλαν: Πρώτη ή Νηληϊς Α. Ζάννου και τ' αδελφία τής, όρ. 20. Ένας συνδρομητής μου άπο τήν Φλωρεντίαν και ή μητέρα του, που με παρακαλοφν νά μη άναφρω τή όνό- μματά των, όρ. 10. Και ή Αούλα Παπαοαή άπο τήν Κομην όρ. 5. Έπάρξω ότι θά μου στείλου και πολλοί άλλοι. Και τή μικρό- τερα ποσά εινε δεκά με τήν ίδιαν ευγνωμο- σύνην. Όφραις έπιστολάς, εις τās όποιας ή χωρος δεν μου επιτρέπει νά άπαντήσω εκτενώς, μου έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα και οι έξης: Μικρά Αριστοκράτις (άν συνεινενηθής και με άλλα ποιήματα, κείτι ειμπορετε νά κάμετε) Σοφίς (άν είχα τόπον, θα έδημοσιεύα όλό- κληρον τήν έπιστολήν σου) Ζοή, Μέγας Κωνσταντίνος, Λαδωνάτος, (και έγώ νομίζω ότι ήτο σέμψιματις ός ή τής όμοιωτικώς τού θέματος, ή άκουσία μίμησις εκ προσφίτου έν- τυπώσεως) Σαυθή Έλληνοποδλα, Ένα Χι- ωτάκι και Περούσ.

